

Djævelens lærling, LIX 25

Filip kunne høre ham. Skridtene, der lød som en hvisken i den tavse cykelkælder. Fingrene, der knækkede forventningsfuldt. Ja, han syntes endda at kunne høre smilet, der spillede på hans læber.

Filip krøb sammen bag det store metalskab, hvor pedellen havde alt sit værktøj, og kiggede forsigtigt rundt om hjørnet. Hans hjerte sprang op i halsen, da skyggen på væggen pludselig tonede frem. Den virkede unaturligt stor. Dæmonagtig. Og var det bare det mærkelige lys, der spillede ham et puds, eller så det ikke ud, som om skyggen havde horn?

”Hvor er duuu?” sang skyggen fornøjet. ”Kom friit frem!” Filip gjorde sig så lille, som mulig. Mærkede sveden trille ned over ryggen. Her var varmt som i en bageovn. Eller også føltes det bare sådan, fordi han var spærret inde i skolens cykelkælder sammen med Søren.

Djævlesøren blev han også kaldt. Der kunne skrives digre værker om de hårrejsende misgerninger, han stod bag. Hvis Fanden var en dreng, så ville han være Søren. Hans ofre var ikke bare tilfældige elever, som han greb fat i ude i skolegården, eller som han mødte på de tomme gange, når han pjækkede fra time. Nej, Djævlesøren, der gik i ottende – to klasser over Filip – var langt mere raffineret end som så.

Hver uge valgte han et nyt offer, en ny fordømt, som han så var på nakken af, indtil det ringede til weekend om fredagen. Fik man den tvivlsomme ære at være Ugens Fordømte, så var der ikke andet at gøre end at forsøge at forvandle sig til mønsteret i tapetet og håbe på, at man ville overleve ugen ud. Derefter ville Sørens drageblik blive rettet mod en anden, og man var i sikkerhed. For en tid.

Denne uge var valget faldet på Filip. Indtil nu var han dog sluppet forholdsvis billigt; Søren havde tvunget ham til at æde et par mundfulde sand, han var blevet bundet fast til en af bruserne i pigernes omklædningsrum, og han havde ikke fået noget at spise én eneste dag, fordi Søren havde hugget hans madpakke og hans frugtpenge. Nå jo, for resten, der var også blevet tisset i hans penalhus. To gange.

Men stadigvæk – det var småting i forhold til, hvad Søren havde udsat nogle af de andre børn for.

Men det var heller ikke weekend endnu. Det var sidste time fredag. Filip var stadig Ugens Fordømte, og lige nu sad han krøbet sammen bag skabet i cykelkælderen og stirrede på den sorte skygge på væggen. Det så næsten ud,

som om den var malet på. Han kunne se, hvordan de vejrede og lyttede, som et rovdyr på jagt, og Filip tænkte, at hvis ikke lugten af koldsved afslørede ham, så ville hans dunkende hjerte. Det larmede som et damplokomotiv.

Han burde have siddet oppe i klassen og have haft matematik. Burde i dette øjeblik have siddet med fingeren i vejret for at fortælle Jørgen, deres matematiklærer, at han altså var kommet til at regne lidt forud, han håbede ikke, det gjorde noget?

Så hvordan var han pludselig havnet her? I selskab med en dreng, der ville have fået selv løverne i Colosseum til at flygte med en piben? Det var Mikkels skyld.

Mikkel havde glemt sit gymnastiktøj ovre i omklædningsrummet, og han havde spurgt Jørgen, om han ikke måtte gå over og hente det? Og måtte Filip ikke gå med? Det ville kun tage et øjeblik.

Der havde været en del forvirring i klassen på det tidspunkt, fordi et par stykker var kommet op at slås i frikvarteret, en havde slået sig, og fire andre råbte op om, at de havde glemt at lave lektier, hvilket fik tre andre til at råbe, at de altså *havde* lavet deres. En irriteret viften med hånden gav Mikkel og Filip lov til at gå.

"For fanden da også," havde Mikkel råbt, da de trådte ind i drengenes omklædningsrum. Nogen havde været i hans sportstaske, og tøjet var smidt ud over det hele. "Hvorfor kan folk ikke holde fingrene for sig selv?"

De samlede tøjet sammen, men da Mikkel tjekkede tingene efter, opdagede han, at han manglede sit håndklæde. "Gider du ikke lige se, om spasserne har kastet det ned ad trappen?" havde han spurgt og peget på døren ved siden af indgangen ind til gymnastiksalen. Den ledte ned i cykelkælderen, og den stod på klem.

Filip var nået ti trin ned ad kældertrappen, da døren pludselig smækkede i. Det hule smæld blev efterfulgt af lyden af en lås, der gled i hak. "Mikkel?" Han havde taget i dørhåndtaget, men døren havde ikke givet sig en tomme. "Mikkel, det er ikke sjovt!"

"Undskyld Filip," lød Mikkels stemme. "Men han sagde, jeg skulle. Ellers ville det blive mig i næste uge." Dernæst lyden af skridt, der hurtigt fortonede sig. "Mikkel! Mikkel, kom tilbage!"

Råbene snoede sig ned ad kældertrappen, lød som desperate bønner fra en anden verden. Filip vendte sig mod de grå skygger. Opgangen til skolegården var helt nede i den anden ende af kælderen, men hvis man nu hankede op i sig

selv i stedet for at står her som en anden tøsedreng, så kunne han måske nå derhen, inden Søren kom.

Han havde kastet sig ned ad den lange trappe i et farligt tempo og stormet gennem kælderen. Hele tiden forventede han, at Søren ville komme springende ud fra skyggerne, grinende sit diabolske grin. Men intet skete, og længere fremme kom udgangen til syne. Han havde klaret det! Næsten...

For heller ikke disse døre gav sig en millimeter, da Filip forsøgte at åbne dem. Et eller andet spærrede dem udefra. Det betød, at der kun var den brede trappe tilbage, den der førte op til ottendeklassern...

En knirken afbrød Filip's tanker. Så lyden af skridt. Så en velkendt stemme, der sang: "Hvor er duuuu? Kom friit frem!"

Nu sad han her. Fanget. Trængt op i en krog. Der var intet, han kunne gøre, andet end at håbe på det bedste. Hvilket – når Djævelsøren var involveret – også var slemt nok.

"Så stille du er!" sagde Søren muntert og slog så over i en dyster knurren. "Det skal jeg hurtigt få lavet om på." Og pludselig, som en dæmon fremmanet fra Helvedes mørkeste dybder, stod han foran Filip.

"Halløjsa," smilede han og blottede sine nikotingule tænder. Hans mørke hår, der glinsede af gelé, var snoet til to krumme horn. Han tog sin skoletaske af og satte den på gulvet. Det klirrede foruroligende. Som om tasken var fuld af knive i stedet for bøger.

"Der er nogle lærere, der siger, at jeg aldrig laver mine lektier. Men det gør jeg. I historie for eksempel, der er jeg ved at skrive en opgave, og jeg tænkte, at du kunne hjælpe mig lidt med den. Du ved, med lidt research og sådan." Søren åbnede tasken og hev noget op, der lignede en stegegaffel. "Opgaven handler om tortur i Middelalderen. Jeg siger dig, lille Filip, de mennesker kunne få folk til at indrømme hvad som helst."

Søren tog flere ting op ad tasken. En kødhammer, en cigarskærer, et par fiskekroge, en knibtang, en batteridrevet stavblender. Synet af dem fik det til at svimle for Filip. Gulvet under ham føltes flydende. "Filip, 6. a," sagde Søren og lagde ansigtet i alvorlige, næsten højtidelige folder. "Du er anklaget for at stå i ledtog med Djævelen. Hvad er dit svar på denne anklage?"

Filip stirrede på stavblenderen og sank en klump på størrelse med det skab, han havde gemt sig bag. "Det er rigtigt," hviskede han og nikkede febrilsk. "Jeg står i ledtog med Djævelen."

Et øjeblik så Søren næsten skuffet ud. Det var ikke lige dét svar, han havde regnet med, og Filip følte en antydning af håb. Så skiltes Sørens læber i et udspekuleret smil. "Filip, Filip, Filip," sagde han. "Man straffede også folk, hvis de tilstod."

Grinende rakte Søren ud efter ham, og Filip kunne ikke gøre andet end at lukke øjnene og bede til, at det ville gå hurtigt. Bare hans forældre ville købe nogle pæne blomster til hans gravsted. Men en eller anden måtte have hørt hans bønner, for pludselig bragede en dyb ryst gennem kælderens væg med sådan en voldsomhed, at Filip nær besvimede: "*Hvad Satan?* Er du nu på spil igen?"

Filip åbnede øjnene og så Søren blive trukket baglæns af en beskidt næve, der havde lukket sig om hans nakke. Skolepedellen var stor som en drage og lige så frygtindgydende at se på. Han led af en eller anden mærkelig hudsygdom, der fik hans hud til at se skællet og reptilagtig ud.

Dengang Filip gik i børnehaveklasse, havde han været sikker på, at han en dag ville se ild sprøjte ud af mandens sorte kæft. Men pedellen ikke bare lignede en drage, han var også stærk som en, og han var en af de eneste voksne på skolen, der turde give Søren ren besked. "Slip mig," hylede Søren og bankede løs på den træstamme tykke arm. Pedellen slap ham, men kun for at tage fat i hans ene øre i stedet. I sin anden hånd holdt han noget, Filip først troede var en pisk, men som ved nærmere eftersyn viste sig at være en sammenrullet ledning.

"Auuuu! Det gør ondt!" "Naturligvis," svarede manden og smilede til Filip. "Jeg hjælper dig jo bare med at resørshe til din historieopgave. Skal du ikke sige pænt tak?" "Jeg skal sørge for, at din fede røv..." Søren afbrød sig selv med et smertefuldt vræl, da pedellen slog en ny krølle på hans øre. "*Tak! Tak, for helvede!*"

"Det var bedre. Kom du med mig op på inspektørens kontor, og fortæl hvilken flittig elev, du har været i dag." Pedellen trak af sted med Søren, der måtte lave nogle mærkværdige krumspring for at undgå, at øret blev flået helt af.

"Du slipper ikke!" galede Søren, så det gav genlyd i hele cykelkælderen. "Du er stadig Ugens Fordømte! Hører du? Du slipper ikke!"

"Det kan du tro, jeg ikke gør," lød pedellens stemme, og efter Sørens hyl at dømme fik øreflippen et ekstra vrid. I kælderen blev Filip siddende i skabets mørke skygge med knæene trukket op under hagen. Først da klokken ringede til weekend, og cykelkælderen fyldtes med skrigende børn, gik han op.

Kontrolspørgsmål

1. Hvor er Filip, da historien begynder?

- I gymnastiksalen
- I cykelkælderen
- I klassen

2. Hvem er efter Filip?

- Djævlesøren
- Pedellen
- Matematiklæreren

3. Hvad hedder matematiklæreren?

- Jørgen
- Jens
- Jonathan

4. hvad hedder Filips klassekammerat, der lokker ham ned i kælderen?

- Nikolai
- Mikkel
- Mads

5. Hvorfor narrede hans kammerat ham ned i kælderen?

- Han kunne ikke lide Filip
- Han ville selv blive det næste offer, hvis han ikke gjorde det
- Han havde aftalt det med pedellen

6. hvorfor gik Filip ikke bare op i skolegården fra den anden ende af kælderen?

- Døren var låst
- Det var mørkt, så han kunne ikke finde døren
- Søren spærrede ham vejen

7. Søren er ved at skrive en opgave om?

- Tortur i Middelalderen
- Madlavning i Middelalderen
- Kunst i Middelalderen

8. Søren anklager Filip for?

- At sjuske med lektierne
- At stå i ledtog med Djævelen
- At have forbindelser til Gud

9. Hvem redder Filip til sidst?

- Matematiklæreren
- Mikkel
- Pedellen

